

BEKÖSZÖNTŐ

A lét értelmezése mindig szinte felfoghatatlan kihívás elé állította azokat, akik meg merték közelíteni ezt a „mindenséget”.

A *Létünk* folyóirat elindítóiban megvolt ez a bátorság, sőt az is, hogy az akkor kötelező – marxista – megnyilvánulási módon úgy keresték a válaszokat olykor szélesebben, máskor szűkebben értelmezve a kérdést, hogy az uralkodó ideológiára is odafigyeltek. Közben eltelt néhány évtized, és ma már egy más ideológiában, a demokratikus jogállamiságban is a létünk kérdéseire keressük a válaszokat. Azok azonban természetüknél fogva kicsúsznak az értelmezések harapófogójából. De ez nem minden: létünket, az egyénit, a kisebb és nagyobb közösségi létünket sokszor át sem tudjuk látni. Kedvenc példám erre az extragalaktikus csillagászat, ettől nagyobb kutatási teret el sem lehet képzelni, mégis oly keveset tudunk róla. Mi is, akár a *Létünk* alapítói, egy olyan tér-idő kontinuumban, azaz létben vagyunk, amellyel foglalkozni kell, hiszen minden nap a hajnallal kezdődik, miközben felettünk zajló globális nagyhatalmi játszmák vagy régenvolt zentagunarasi iskolák emlékei vesznek minket körül. Mind a létünkről, rólunk szólnak, más dimenziókban, más szempontból.

A folyóirat a jelenünket is figyeli, azonban a múlt és a jövő, a lét teljes fesztávolsága érdekes. Amennyire csak lehet, előre szeretnénk tekinteni, ezért az idej első szám első tanulmánya egy olyan közgazdasági tárgyú írás, amely már megoldást is javasol a kérdéskör egészére, és melyből ugyan nem harsogva, hanem csendes szóval, érvekkel, de határozottan kiolvasható az, hogy rossz úton járunk, hiszen elvesztettük a termelésből az „emberieség” dimenzióját, holott a termelési folyamatnak az embert kell szolgálnia, az emberről kell szólnia. A közgazdaság az emberért van, azaz kellene, hogy legyen.

A valóságunk egésze az abba beleépült múlt, amely a jelenben változik. Voltak háborúk is, amelyekről annyi forrás maradt fenn, hogy rendkívül precíz munkákat lehet írni róluk. Persze ezzel egy hadtörténész vitatkozna, és azt mondaná, túl sok adat veszett el. A nagyhatalmi politika megértésének

kísérlete viszont egy adag vakmerőséget is feltételez, hiszen a nagyhatalmak őrzik titkaikat. Mégis érdemes foglalkozni a témával.

A jelenünk mindig és minden korban rohamléptekben halad a jövő felé, ahogyan az a bizonyos folyó folyik, amelybe kétszer nem lehet lépni. E társadalomtudományi folyóiratot a létezés minden iránya, a volt, a van és a lesz is érdekli. Ezért van egy csokornyi cikk arról, hogyan is élünk, éltünk a közelmúltban. A múlttal, sőt a jelennel is idejekorán kell foglalkozni, mert ha például a gyermekjátékok emléke eltűnik, aligha kel majd később életre, de épp e mulandósága miatt érdekes az is, hogyan táplálkoztunk, halásztunk, vagy mi módon indult a bábszínház Szabadkán. Minden, ami itt volt és itt van körülöttünk, lehet tudományos vizsgálódás tárgya, ezt próbálja a közönség elé tárni a *Létünk*.

Beköszöntőm végén hadd idézzek egy ókori perzsa mondásból: „Amennyiben azt akarod, hogy fennmaradjanak a gondolataid, írd könyvet.” Nos, úgy véljük, megmaradnak azok akkor is, ha folyóiratba írunk...

Dr. Mészáros Zoltán
főszerkesztő